

ПРОЛОГ

Це було просто неймовірно. Вона була тут, переді мною.

Вона сміється, заправляє волосся за вуха, кривиться та закочує очі. Вона кусає губу, хоче здаватися сильною та самостійною. Вона стоїть у широких, проте коротких шортах і завжди поправляє груди, коли піднімається. Її волосся ніколи не слухається і заважає, коли вона займається будь-якою роботою. А коли дме вітер — вона сердито притримує пасма руками, не маючи при собі резинки. Вона гнівається на весь світ, коли зачіпається ногою за пеньок давно зрізаної яблуні. А вночі може впасти на голі коліна перед іжаком, щоб торкнутися його мокрого носа, хоча жахливо боїться його зубів. Вона завжди дивується синцям на своєму тілі та любить зупинятися посеред двору, щоб подивитися на зорі. Вона не засиджується до пізнього часу, якщо це не стосується її друзів. Їй подобається зникати зрання біля річки, щоб подивитися на світанок. Вона плаче, коли читає. Вона кричить, коли не може стримати емоцій. Вона любить готувати, хоча рідко чим займається. Вона не просить про допомогу, але не відмовляється, коли її пропонують. Вона п'є рідко, проте напивається до безпам'ятства. Вона не показує свої слабкі сторони і здатна знищити будь-кого, хто трапиться на шляху,

хоча сама цього не знає. Вона любить ароматичні свічки, зберігає будь-які дрібниці, з якими має емоційний зв'язок. Вона не курить і ненавидить запах диму. Вона фотографує котів на вулиці. Любить каву без цукру та чай, але не зелений. Вона знає свою сексуальність, але не користується цим. Вона не любить дітей, але сама притягує їх. Вона перебирає пальці, коли нервує, та підтанцює стегнами, коли слухає музику.

Вона була тут. Переді мною. І вона була жива.

РОЗДІЛ 1

— Не хочеш говорити, тупа ти суко?! Де твій малий покидьок?

— Не чіпай його! Будь ласка, зупинись!

Батьки знову лаються...

Я сиджу під ліжком. Мама казала, щоб я завжди ховався там, коли тато починає кричати.

— Заговорила, тварюко?! Ну що, може, і циферки скажеш?

— Дай нам спокій!

— Ходімо подивимося, що ж цей маленький виродок робить. Може, хоч це розтопить твої курячі мізки?

— Не чіпай його! Зупинися! Він ні в чому не винен! — я побачив, як у кімнату зайшов тато. Мама забігла за ним.

— Звичайно, він не винен, що його мати брудна шльондра, яка нагуляла його від всяких наркоманів. Чи перед ким ти там ще ноги розводиш? Де цей маленький виродок?!

— Не смій його більше чіпати!

Я притулювся щокочу до пилу на холодній підлозі й міг бачити лише їхні ноги.

— Він не винен навіть у тому, що я вирішила народити від такої сволоти, як ти.

— Що ти сказала?

Раптом мама скрикнула та впала. Але тато підхопив її за руку і потягнув з кімнати. Я закрив лице руками, щоб він не чув мого плачу. Цього разу ми з мамою точно поїдемо в будинок бабусі, як вона обіцяла. Хай лише він піде звідси.

— Та скажи ти вже. Чи тобі його не шкода? Старих не було шкода, то хоч дрібноту пошкодуй.

— Це ж ти, так? Пожежа була не випадковою. Кінчений ти виродок...

— Твоя мати була такою ж упертою сукою, як і ти!

— Я тебе ненавиджу! Забирайся з моєї квартири!

— Мерзота!

Щось упало.

На мить у квартирі стало надто тихо. Вони помирилися?

— Ну, бляха...

Вхідні двері голосно захрюпнулися. Я посидів трохи під ліжком, а потім швидко виліз і побіг на пошуки мами. Вона лежала на підлозі кухні. Очі були заплющені, її губа стала дуже великою, а на обличчі було багато крові.

— Мамо! Матусенько, прокинись! — я сів біля неї і обхопив її долоню.

Вона розплющила почервонілі очі й торкнулася своєї брови. Її пальці відразу забарвилися в червоний колір.

— Все добре, любий, все добре, — вона криво посмінулася і тремтячою рукою погладила мене по щоці.

— Де та баночка, якою ти мені коліна заливала? У тебе теж ця... кровка. Тобі боляче?

Мені було боляче, коли я розбивав коліна.

— Не переживай, все добре. Ми просто трохи... — вона спробувала посміхнутися. Знову заплющила очі й головно ковтнула. По скронях потекли сльози. Потім мама

знову подивилася на мене. — Три, п'ять, вісім, дев'ять, сім, сім. Нікому не кажи це. Запам'ятав? Повтори.

— Три, п'ять, вісім... дев'ять, сім, сім, нікому не казати. А що це, матусю?

— Потім зрозумієш. Нікому ніколи не кажи. Особливо татові, добре? Ні в якому разі не кажи батькові. Ніколи.

— Добре, матусю.

— Я люблю тебе.

— Я тебе теж люблю, мамо, — вона знову заплющила очі. — Мамо, підемо на ліжко, мам? Незручно лежати на підлозі. Та й холодно. Мам... Ти не хочеш іти?

Тоді я почув, як відчинилися вхідні двері.

Я швидко заліз у тумбочку під раковину, відпхавши сміттєве відро у куток.

Тато увійшов до кімнати. Він трохи постояв у дверях, підійшов до мами і штовхнув ногою в плече, але мама не вставала. Навіщо він це робить? Чому він повернувся? Тато присів, відкрив її рота і почав заливати туди воду зі скляної пляшки. Він намагається їй допомогти? Вода допоможе їй піднятися? Господи, що він робить?

Зупини його, прошу! Мама не розплющувала очей, вода проливалася на її обличчя, змиваючи червону кров. Що він робить з тобою?! Я повинен допомогти їй, але мені стало так страшно. Я боявся дихати, щоб тато не помітив мене. Він узяв руку мами та вклав пляшку. Але мама залишилася лежати. Він знову пішов.

Я швидко виліз із тумби. На підлозі біля голови мами були темно-червоні плями. Її розкішне темне волосся теж забруднилося. Вона залишалася нерухомою.

Я тримав її руку. Вона більше не була такою теплою. Мамі холодно. Я приніс ковдру та накрити її, заліз поряд, обійняв маму і лежав, поки тітка Аня нас не знайшла.

Спека не шкодувала нікого. Якби температура плавлення асфальту була на кілька градусів нижче, я б ступила на розпечену субстанцію. Мені здавалося, що в автобусі було дуже душно, але коли він залишив мене і поїхав своїм маршрутом, краще не стало. Я не могла зрозуміти: парує так через дощ чи тут просто нестерпно спекотно, як для кінця червня. Моє тіло найбільше хотіло опинитися в прохолодному приміщенні, саме тому я потягла його до супермаркету.

Хвилини дві мені просто здавалося, що життя налагодилося, доки не помітила на собі дивний погляд охоронця. Я підійшла до камер зберігання речей та подивилася на свою сумку. Потім ще раз на розмір комірки та на розмір моєї спортивної сумки. Охоронець думав про те ж саме. Я закинула сумку у візок та гордо проїхала повз. Не дай тобі боже спинити мене не виході та попросити показати сумку. Обирай колір домовини (раджу червоне дерево).

Обійшла тричі торговий зал, аби не виходити на вулицю, і все-таки пішла на касу. Зупинивши візок перед виходом, я знову подивилася на свою сумку та пакет із продуктами. А як ти, власне кажучи, збиралася тягти величезну сумку з речами та пакет із продуктами за такою спекою два кілометри? Ага. Охоронець, співчуваючи, кивнув і наче усміхнувся. Я вийшла зі сприятливого клімату кондиціонерів супермаркету до літнього пекла. Чорт, батьки не могли купити дачу десь ближче до цивілізації, а не до водоймища?

Але потім у моє поле зору потрапила надто знайома машина чорного кольору. І поки по моїй спині текла крапля поту, з місця водія вийшов високий хлопець і зняв свої сонцезахисні окуляри.

— Дівчино, чи не бажаєте прокататися на моєму жеребці? — підходячи ближче, спитав він.

— Після того, як покажеш довідку від андролога, я подумаю і відмовлюся, — поставивши свій багаж на асфальт, обіймаю хлопця. — Ти не уявляєш, я рада тебе бачити.

— Мене чи мою машину? — взявши сумку з пакетом, перепитав він. — Будеш займатися ремонтом, чи навіть тобі цегла в сумці?

— Ага, збудую підвал і буду тримати там людей за викуп. Як тобі стартап?

Підійшовши до багажника, хлопець завантажив туди речі, ми сіли на передні сидіння.

— Що, більше не бачиш свого майбутнього у бухгалтерії? — він завів машину. — Ти ж школу закінчила вже?

— Рік тому. І я на економіці.

— Будеш працювати економкою?

— А в твоєму зошиті вже записані імена всіх дівчат дачного поселення, крім мене і Даші? Чи хтось ще не дає? — я розпустила волосся та розправила його перед відчиненим вікном.

Кіра стиснув губи і посміхнувся, голосно гмикнувши. Я влучила.

Дивлячись у відчинене вікно, відчуваю це страшне незручне мовчання. Хоча нам було про що поговорити, було що розповісти одне одному, але чомусь ми мовчали. Чомусь?

— Як ти дізнався, що я приїду саме зараз? Даша?

— Ні, не Даша, — він на мить затих. — Я просто відчув, що треба поїхати до магазину. До речі, могла б і сама сказати. Не наскільки чужі люди. Тим паче я помітив, як на твоєму обличчі з'явилося життя, коли ти зрозуміла, що тобі не потрібно буде добиратися на пішкосуці.